

BİR "GÜZEL İNSAN" YILMAZ GÜNAL

Prof. Dr. Yüksel ERSOY*

Prof. Dr. H. Yılmaz GÜNAL'a bir vefa borcumuzu bu kadar uzun süre sonra yerine getirebilmemiz bizim için bir üzüntü kaynağıdır. Gönümüz, vefatının üzerinden çok yakın bir süre geçmeden anısına bir armağan bastırabilmeyi arzu ederdi. Ancak onun vefatın izleyen bir zamanda Türkiye'nin ve üniversitelerimizin içine girdiği ve etkilerini bugün bile sürdüren bir karmaşık dönem ve bu dönemin yarattığı psikoloji böylesine bir gecikmenin sanırım başlıca nedeni olmuştur.

Bu armağanı çıkaracağımızı duyurduğumuz zaman onun dost ve meslektaşlarının gösterdikleri yakın ilgi ve yazı verebilmek için özel bir çaba sarfetmeleri, ardından geçen bunca yıla karşın Yılmaz GÜNAL'ın anısının tazeliğini anlamlı bir şekilde ortaya koymaktadır. Ayrıca, pekçok dost ve meslektaşın da, çok istemelerine rağmen, çalışmalarının yoğunluğu nedeniyle bu armağana yazı verememiş olmanın üzüntüsünü yaşadıklarını biliyorum. Yakın dostum ve meslektaşım Yılmaz Günel'in anısı için yazı ile katılan arkadaşlarımıza olduğu gibi, yazı veremeseler de teşvikleriyle bize destek olan herkese teşekkürü borç biliyorum.

Bir yakın dost anısına yazı yazmanın güçlüğü herkesçe bilinir sanırım. Yılmaz GÜNAL'ı Roma'da tanıdığım günden, beklenmedik şekilde kaybettiğimiz güne kadar yıllar boyu süren dostluk ve meslektaşlık ilişkimizi burada kısa olması gereken bir metin içerisinde yeterince anlatmaya imkân yok.

Kendisini tanıyanların hiçbir zaman unutamadıkları tatlı, dostça, içten gelen, aydınlık ve belki de biraz şakacı gülüşü onun insan kalbinin bir aynası gibiydi. Onun iyilik dolu kalbi, vakitsiz ve beklenmedik bir şekilde durduğu güne kadar, sevdiklerine ve hattâ yakınındaki herkese birşeyler vermek için çarpı diyebilirim. Tüm sevenlerinin onu bu içten, pırıltılı ve aydınlık gülüşüyle bir "Güzel İnsan" olarak anımsadıklarından eminim.

Yılmaz'la Roma'da benim doktora çalışmalarımı onun doçentlik çalışmalarını yapmakta olduğumuz sırada 1961 yılında tanıştık. Her ikimiz de çalışmalarımızı Ceza

* A.Ü. Siyasal Bilgiler Fakültesi Öğretim Üyesi

Hukuku alanında yapıyor oluşumuz ve bir yandan tez çalışmalarımızı sürdürürken bir yandan da birlikte Ceza Hukuku Enstitüsünde bulunan Uzmanlık Okuluna devam edişimiz dolayısıyla çok sık birarada oluyorduk. Dersler, konularına göre değişik Fakülte veya Kurumlarda yapılıyordu. Örneğin Anatomi dersini Tıp Fakültesinde, Suçluluk Psikopatolojisi dersini bir Akıl Hastanesinde izliyorduk. Bugün ders sonrası birlikte yemeğe gitmeyi kararlaştırmışken, son ders olan Anatomi dersinde yapılan otopsiyi izleyip, kesip biçip boşalttığı kadavrayı kapatırken kafatasının içine "il Messaggero" gazetesini yerleştiren Profesörün "Hristiyan Demokrat gazete koyduk, umarım adam komünist değildir" şeklindeki soğuk esprisini de dinledikten sonra dışarı çıktığımızda birbirimizin sararmış yüzlerine bakarak hiçbirşey konuşmaksızın yemeği iptal edişimizi hep hatırlıyorum.

İtalya'da doktoramı Adalet Bakanlığı hesabına yapmakta olmama karşın, Türkiye'ye döndüğümde üniversite asistanlığına geçmeyi arzuluyordum. Benim gönlümde mezun olduğum Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesinin yatmasına karşın, Yılmaz beni kendi mensubu olduğu Siyasal Bilgiler Fakültesine asistan olmaya teşvik ediyordu. Hattâ sanıyorum bu nedenle, bir toplantı için Roma'ya gelen kürsü hocası Prof. Dr. Burhan KÖNİ ile tanışmamı sağlamıştı. Sonunda Yılmaz'ın istediği gibi oldu.

Aynı kürsünün mensubu olarak geçirdiğimiz yıllarda, onun ve benim doçentlik tezlerimizin hazırlanışında karşılıklı birbirimize destek olduk. İtalyancadan birlikte çeviriler yaptık. Onun doçentlik tezinin hazırlanması sırasında tanıştığı arkadaşlarıyla kurduğum değerli dostluklar halâ devam etmektedir.

Benim birkaç aylığına Roma Hukuk Fakültesinde çalışmalar yaptığım bir sırada 1967 yılında, Hava Kuvvetleri Hukuk Müşavirliğinde yedek subay olan Yılmaz, bir heyetle birlikte, yine Hava Kuvvetlerinin bir uçağı ile Roma'ya geldiğinde kendisiyle eski günlerimizi yeniden anıştık.

Fakülteadaki derslerimizin yanısıra, 1970'li yıllarda Polis Enstitüsünde de birlikte ders veriyorduk. Zaman zaman karşılaştığım eski öğrencilerinin Yılmaz GÜNAL'dan söz ederken gösterdikleri saygı ve sevgi onun kalabalık sınıflarda dahi öğrencileriyle nasıl bir bağ oluşturduğunun açık ifadesidir.

Özel hayatında, ilk eşi Valentina ve oğlu Kerim'le mutluluklar ve aynı zamanda hiç kimseye sözünü etmediği sıkıntular yaşadı. İlk eşinin vefaandan sonra Bahar'la kurduğu ikinci evliliğinin huzurlu ve rahat bir ortamda sürdüğünü farkediyordum. Bu evlilikten doğan iki oğlu Taçlan ve Destan onun için yeni ve ayrı bir mutluluk kaynağıydı.

Profesör oluşunun üzerinden bir yıl geçmeden, zor bir dönemde sorumluluk almaktan kaçmayarak, 13 Ocak 1978 tarihinde Ankara Üniversitesi Basın ve Yayın Yüksek Okulu Müdürlüğü görevini kabul etti.

Yılmaz sağlam bünyeli bir insandı. Yıllar boyunca ciddi herhangi bir rahatsızlığı olduğunu gözlemlememiştım. Yakın arkadaşlığımıza ve çok sık görüşmemize rağmen kalbinde bir sorun olabileceğini de tahmin etmiyordum. Sadece bir kez tahlillerde bazı değerlerin yüksek çıktığını bunun için doktorun perhiz uygulama tavsiyesinde bulunduğunu söylemişti. Ancak, hemen herkesin başına gelen bir durum olduğu için üzerinde durmamıştık.

1980 yılı Mart ayının başlarında her ikimizin de ayrı ayrı İtalya'ya Milano civarında bir yerlere gitmemiz gerekmişti. Birbirimize ulaşabileceğimiz telefon numaralarını verip, odada iken fırsat bulursak görüşmeyi tasarlamıştık. İşlerimiz yoğun olduğu için, maalesef birbirimizi arayamadık. Döndükten sonraki ilk karşılaşmamız 20 Mart perşembe günü Fakülte Kurulu toplantısı öncesi oldu. Birbirimizi arayamayışımızı vesile ederek karşılıklı şakalaştık. Daha sonra da kurul toplantısına birlikte girdik. Toplantı sonrasında ayrıldığımızda onu bir daha göremeyeceğimi bilemezdim. Ertesi sabah erken gelen bir telefon bana inanmadığım, inanmak istemediğim haberi verdi. Gece saat 02:00'de geçirdiği bir kalp krizi onu aramızdan almıştı.

Aradan yıllar geçmiş olmasına rağmen kendisini tanıyan ve sevenler onun dost sıcaklığını unutmadı. Yılmaz Günal, yakınlarının, dostlarının, meslekdaşlarının, öğrencilerin, kısacası tüm sevenlerinin anılarında ve yayınlamış olduğu kitaplarda, makalelerde ve çevirilerde yaşıyor.